

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci proti obžalovanému **JUDr. Š. M. pre pokračovací trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody** podľa § 160a ods.1, ods. 2 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 a iné na verejnom zasadnutí 15. apríla 2010 v Bratislave prerokoval odvolania prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a obžalovaného JUDr. Š. M. proti rozsudku Špeciálneho súdu v Pezinku z 3. apríla 2009, sp. zn. PK – 1T 29/2007 a rozhodol

t a k t o :

Podľa § 319 Tr. por. odvolania prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a obžalovaného JUDr. Š. M. **sa z a m i e t a j ú.**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Špeciálneho súdu v Pezinku z 3. apríla 2009, sp. zn. PK – 1T 29/2007, bol obžalovaný JUDr. Š. M. uznaný za vinného z pokračovacieho trestného činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1, ods. 2 Tr. zák. v súbehu s pokračovacím trestným činom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. v obidvoch prípadoch účinného do 1. januára 2006 na tom skutkovom základe, že

- dňa 19. apríla 2004 okolo 14.00 ho. v Č., v budove Okresného súdu Č., vo svojej kancelárii prevzal od M. C. – účastníka konania vo veci vedenej na Okresnom súde v Č. pod číslom konania 1 NcC 15/2003, neskôr vedenej pod číslom konania 4C 165/2003, finančnú hotovosť vo výške 50 000 Sk za skoré ukončenie občianskoprávneho konania o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, pričom bolo jeho povinnosťou v zmysle ustanovenia § 30 ods. 1 veta prvá a § 30 ods. 2 písm. b/

zák. č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov zdržať sa pri výkone funkcie sudcu všetkého, čo by mohlo narušiť vážnosť a dôstojnosť funkcie sudcu alebo ohroziť dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov a odmietnuť akýkoľvek zásah, nátlak, vplyv alebo žiadosť, ktorých cieľom by mohlo byť ohrozenie nezávislosti súdnictva,

- dňa 4. novembra 2005 okolo 9.30 hod. v Č., v budove Okresného súdu Č., vo svojej kancelárii prevzal od M. C. – účastníka konania vo veci vedenej na Okresnom súde v Č. pod číslom konania 4C 165/2003, finančnú hotovosť vo výške 50 000 Sk za skoré ukončenie občianskoprávneho konania o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, pričom bolo jeho povinnosťou v zmysle ustanovenia § 30 ods. 1 veta prvá a § 30 ods. 2 písm. b/ zák. č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a príseďiacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov zdržať sa pri výkone funkcie sudcu všetkého, čo by mohlo narušiť vážnosť a dôstojnosť funkcie sudcu alebo ohroziť dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov a odmietnuť akýkoľvek zásah, nátlak, vplyv lebo žiadosť, ktorých cieľom by mohlo byť ohrozenie nezávislosti súdnictva.

Špeciálny súd v Pezinku ho za to odsúdil:

Podľa § 160a ods. 2 Tr. zák. a § 35 ods. 1 Tr. zák., účinného do 1. januára 2006 k úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov a 6 (šesť) mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 zaradil do I. (prvej) nápravno výchovnej skupiny.

Zároveň obžalovanému podľa § 49 ods. 1 a § 50 ods. 1 Tr. zák., účinného do 1. januára 2006 uložil aj trest zákazu činnosti, a to výkonu funkcie sudcu po dobu 5 (piatich) rokov.

Nakoniec uložil obžalovanému podľa § 53 ods. 1 Tr. zák., účinného do 1. januára 2006 aj peňažný trest vo výmere 2 500 € (dvetisícpäťsto eur), pričom podľa § 54 ods. 3 Tr. zák., účinného do 1. januára 2006 pre prípad jeho úmyselného zmarenia stanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 9 (deväť) mesiacov.

Naproti tomu Špeciálny súd v Pezinku podľa § 285 písm. a/ Tr. por. oslobodil obžalovaného JUDr. Š. M. pre skutok právne posúdený ako pokračovací trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1, ods. 2 Tr. zák. v súbehu s pokračovacím trestným činom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., v oboch prípadoch účinného do 1. januára 2006, ktorý mal spáchať tak, že

- v presne nezistený deň v mesiaci jún 2000, v bližšie neurčenom čase v Č., v budove Okresného súdu Č., vo svojej kancelárii ako sudca Okresného súdu v Č. žiadal a prevzal od I. M. – účastníka konania vo veci vedenej na Okresnom súde v Č. pod číslom konania 10C 360/2000, finančnú hotovosť vo výške 10 000 Sk za skoré ukončenie občianskoprávneho konania o vysporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ako aj za vydanie predbežného opatrenia – zákazu dispozície účastníkom v konaní s vkladom v banke a nehnuteľnosťami, sp. zn. 10C 360/00, zo dňa 6. októbra 2000, pričom bolo jeho povinnosťou v zmysle ustanovenia § 54 ods. 1 zák. č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch zdržať sa všetkého, čo by mohlo narušiť dôstojnosť sudcovskej funkcie alebo ohroziť dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov,

- v presne nezistený deň začiatkom mesiaca október 2000 v bližšie neurčenom čase v Č., v budove Okresného súdu Č., vo svojej kancelárii ako sudca Okresného súdu v Č. prevzal od I. M. – účastníka konania vo veci vedenej na Okresnom súde v Č. pod číslom konania 10C 360/2000, finančnú hotovosť vo výške 10 000 Sk za skoré ukončenie občianskoprávneho konania o vysporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ako aj za vydanie predbežného opatrenia – zákazu dispozície účastníkom v konaní s vkladom v banke a nehnuteľnosťami, sp. zn. 10C 360/00, zo dňa 6. októbra 2000, pričom bolo jeho povinnosťou v zmysle ustanovenia § 54 ods. 1 zák. č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch zdržať sa všetkého, čo by mohlo narušiť dôstojnosť sudcovskej funkcie alebo ohroziť dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov,

lebo nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol obžalovaný stíhaný.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podali odvolania prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len špeciálny prokurátor) a obžalovaný JUDr. Š. M..

Odvolaie špeciálneho prokurátora smerovalo tak, čo do výroku o vine v odsudzujúcej časti, ako aj čo do výroku v oslobodzujúcej časti napadnutého rozsudku.

Špeciálny prokurátor sa nestotožnil s právnym názorom špeciálneho súdu, že v prípade skutku, pre ktorý bol obžalovaný JUDr. Š. M. uznaný za vinného, ide o jeden pokračovací trestný čin.

V tomto smere argumentoval predovšetkým časovým rozpätím, keď prvý z čiastkových útokov bol spáchaný 19. apríla 2004 a druhý z nich 4. novembra 2005, čo predstavuje takmer 19 - mesačný rozdiel. Podľa názoru špeciálneho prokurátora sa za blízku časovú súvislosť považuje spravidla niekoľko dní alebo týždňov, pričom časová súvislosť je prerušená, ak páchatel' na niekoľko mesiacov prestane páchať trestnú činnosť. Takmer 19 mesačná prestávka v páchaní trestnej činnosti je vzhľadom na jej dĺžku a charakter trestnej činnosti tou skutočnosťou, ktorá spochybňuje závery špeciálneho súdu o jednotiacom zámere obžalovaného JUDr. Š. M. páchať túto trestnú činnosť, keďže tento jednotiaci zámer by musel u obžalovaného JUDr. Š. M. aspoň v hrubých rysoch existovať už pri páchaní čiastkového útoku dňa 19. apríla 2004.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného mal špeciálny prokurátor za to, že v prípade skutkov pod bodmi 3/ a 4/ obžaloby išlo o opakovanie trestnej činnosti a vzhľadom k tomu mal byť obžalovanému JUDr. Š. M. za použitia asperačnej zásady uložený podstatne prísnejší trest odňatia slobody.

Vo vzťahu k oslobodzujúcej časti napadnutého rozsudku špeciálny prokurátor argumentoval tým, že výsledky dokazovania na hlavnom pojednávaní vyzneli jednoznačne, vykonané dôkazy tvorili tzv. logicky uzavretý kruh, z čoho bolo možné vyvodit' nepochybný záver, že skutky pod bodmi 1/ a 2/ obžaloby sa stali a že ich spáchal obžalovaný JUDr. Š. M..

V tomto smere poukázal predovšetkým na výpoveď svedka I. M., pričom mal za to, že zo strany tohto svedka nemohlo ísť o odplatu nespokojného účastníka, keďže tento svedok sa oznámením trestnej činnosti sám vystavil riziku trestného stíhania. Podľa názoru špeciálneho prokurátora špeciálny súd po vykonanom dokazovaní pri vytváraní si vnútorného presvedčenia postupoval nesprávne, neodôvodnene aplikoval zásadu „in dubio pro reo“, pretože v tomto prípade neexistovali navzájom si odporujúce dôkazy a vierohodnosť

svedka I. M. ako priameho svedka nebola žiadnym logickým a presvedčivým spôsobom narušená ani znížená.

S poukazom na vyššie uvedené špeciálny prokurátor navrhol, aby na podklade ním podaného odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. d/ Tr. por. napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil špeciálnemu súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Odvolanie obžalovaného JUDr. Š. M., ktoré odôvodnil v obsiahlom písomnom podaní prostredníctvom svojho obhajcu, smerovalo, čo do výroku o vine a o treste v odsudzujúcej časti.

V prvej časti odôvodnenia podaného odvolania obžalovaný JUDr. Š. M. namietal skutkové zistenia špeciálneho súdu. Vo vzťahu k týmto skutkovým zisteniam, ku ktorým špeciálny súd dospel na podklade výpovede svedka M. C., ďalej na podklade dôkazov získaných prehliadkou kancelárie obžalovaného a napokon na podklade dôkazov zabezpečených použitím informačno-technických prostriedkov obžalovaný JUDr. Š. M. uplatnil tieto námietky:

- podľa jeho názoru vzhľadom na charakter právnej veci vedenej pod sp. zn. 4C 165/2003 (spor o vlastníctvo k nehnuteľnosti) a pomerne široký okruh účastníkov na strane navrhovateľov bola dĺžka konania štandardná a vôbec nevybočovala z rámca dĺžky konania prejednávanych vecí obdobného charakteru – preto ani neexistoval dôvod na prijatie úplatku, o čom nakoniec svedčí aj fakt, že po 19. apríli 2004 nedošlo k neštandardnému zrýchleniu konania a vybaveniu veci, čo napokon potvrdil aj právny zástupca navrhovateľov svedok Mgr. B. S.;
- okrem tvrdenia svedka M. C. neexistoval žiadny iný dôkaz, ktorý by verifikoval, že sa s ním 19. apríla 2004 stretol a prijal od neho úplatok vo výške 50 000 Sk;
- bolo preukázané, že so svedkom M. C. sa stretol 18. októbra 2005 a 4. novembra 2005, avšak v oboch prípadoch, potom čo svedok M. C. vstúpil do jeho kancelárie, uskutočnený rozhovor nesmeroval k žiadnym konkrétnym úkonom v právnej veci

tohto účastníka konania, pričom obžalovaný JUDr. Š. M. jednoznačne odmietol, že by od neho prijal obálku s peniazmi;

- vo vzťahu k stretnutiu 4. novembra 2005 argumentoval tým, že svoju kanceláriu opustil spolu so svedkom M. C., išiel na toaletu a kanceláriu nechal odomknutú, keďže dvere mali pokazený zámok, pričom po návrate späť ho okamžite legitimovali príslušníci polície;
- tvrdenia svedka M. C. nemohli byť verifikované ani výpoveďou svedkyne Mgr. A. C., keďže táto o rozhodujúcich skutkových okolnostiach nemala priamu, ale len sprostredkovanú vedomosť;
- v neposlednom rade obžalovaný JUDr. Š. M. poukázal aj na rozpory vo výpovediach príslušníkov polície svedkov I. Č. a Ing. R. S., ktorí vykonali jeho zadržanie a jeho zapisovateľky svedkyne I. B.;
- podľa tvrdenia obžalovaného JUDr. Š. M. príkaz na prehliadku iných priestorov a pozemkov vydaný 18. októbra 2005 za účelom prehliadky jeho kancelárie v budove Okresného súdu Č. ako aj príkaz na osobnú prehliadku z 18. októbra 2005 nespĺňali zákonné podmienky v zmysle ustanovení § 83a ods. 1 a § 83 ods. 1, ods. 4 Tr. por. a vzhľadom k tomu samotné tieto prehliadky ako aj dôkazy z nich získané boli podľa jeho názoru nezákonné, pričom táto ich nezákonnosť a procesná nepoužiteľnosť sa prenášala aj na ďalšie dôkazy, ktoré vychádzali z obsahu nezákonne získaných dôkazov;
- samotná prehliadka jeho kancelárie bola vykonaná za použitia obrazovo-zvukového záznamu, pričom tento záznam bol prerušený práve v čase, keď sa v skrini mali nájsť inkriminované peniaze, o čom tým pádom takýto záznam neexistoval;
- podľa jeho názoru samotné zvukovo-obrazové záznamy neposkytli žiadny dôkaz o jeho korupčnom konaní, pretože skutočnosť, že z vyhotoveného zvukovo-obrazového záznamu nebolo zrejmé, že on ako sudca výslovne peňažné prostriedky neodmietol, nemohla byť táto skutočnosť použitá ako usvedčujúci dôkaz proti nemu;

- zo strany svedka M. C. nebolo hodnoverným spôsobom vysvetlené, prečo nedošlo k údajnému poskytnutiu úplatku už 18. októbra 2005, ale až 4. novembra 2005, pričom pre neho existuje v tomto smere jediný záver, že sa v tomto období niečo stalo, o čom ani špeciálny súd ani on nemali žiadnu vedomosť;
- podľa názoru obžalovaného JUDr. Š. M., keďže nedošlo k odovzdaniu úplatku 18. októbra 2005, hoci pokiaľ by bolo podozrenie z korupčného konania dôvodné, jeho odovzdaniu by nič nebránilo, ďalšie poskytnutie predmetnej hotovosti bolo nedôvodné a týmto momentom aj protizákonné;
- záverom poukázal na to, že v predmetnej veci nebola zabezpečená obálka, v ktorej mala byť odovzdaná peňažná hotovosť 4. novembra 2005, a ktorá by tým pádom vykazovala znaky – daktyloskopické stopy, ktoré by svedčili pre záver, že bola držaná súčasne obžalovaným JUDr. Š. M. a svedkom M. C..

V druhej časti odôvodnenia podaného odvolania sa obžalovaný JUDr. Š. M. zaoberal otázkou posúdenia konania svedka M. C. ako agenta provokatéra. V tejto časti uplatnil tieto odvolacie námietky:

- podľa jeho názoru konanie svedka M. C. 4. novembra 2005 je presným príkladom nezákonnej, resp. protiústavnej činnosti agenta provokatéra, v rámci ktorej bol celý skutok vykonštruovaný agentom za aktívnej účasti príslušníkov polície, prostredníctvom ktorých sa štát priamo podieľal na trestnej činnosti, čo bolo a je absolútne neprípustné;
- v tomto smere obžalovaný JUDr. Š. M. poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. júna 2001, sp. zn. Tzo V5/2001, z ktorého vyplýva, že **je neprípustným porušením § 3 ods. 1 Tr. zák. (§ 8 ods. 1 Tr. zák. účinného od 1. januára 2006), ktorý je vyjadrením čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky, pokiaľ konanie štátu sa stáva súčasťou skutkového deja, celej postupnosti úkonov, z ktorých sa protiprávne konanie skladá. Inými slovami, neprípustný je preto taký zásah polície do skutkového deja, ktorý vo svojej komplexnosti tvorí trestný čin, resp. taký podiel polície na konaní osoby, ktorého dôsledkom je trestná kvalifikácia tohto konania;**

- z tohto rozsudku ďalej vyplýva aj tá skutočnosť, že **pokiaľ orgán činný v trestnom konaní iniciatívne a vlastnou aktivitou vytvorí podmienky a navodí situáciu so zjavnou snahou, aby bol trestný čin spáchaný, rozšírený jeho rozsah, resp. aby bol dokonaný, pôjde o exces z hraníc a pravidiel, v ktorých sa trestné konanie realizuje, v dôsledku čoho sú potom dôkazy takýmto spôsobom získané, od počiatku nezákonné a v trestnom konaní nepoužiteľné;**
- vo vzťahu k prípadu zo 4. novembra 2005 obžalovaný JUDr. Š. M. argumentoval tým, že išlo o ukážkovú policajnú provokáciu za použitia agenta M. C. a vzhľadom k tomu nie je možné tento skutok kvalifikovať ako trestný čin, pretože štátna moc reprezentovaná políciou v určitom okamžiku svojim konaním a postupom sama o sebe vytvorila podmienky a navodila situáciu so zjavnou snahou prípadný trestný čin uskutočniť, resp. dokonat';
- podľa názoru obžalovaného JUDr. Š. M., **i keď podľa § 88b ods. 2 r. por. účinného do 1. januára 2006 agent môže iniciatívne navádzať na spáchanie trestného činu, ak ide o korupciu spáchanú verejným činiteľom, v demokratickej spoločnosti a v právnom štáte, ktorým Slovenská republika je, naznačený postup polície musí byť vylúčený, a pokiaľ je takýmto spôsobom políciou postupované, je nutné takýto postup označiť nie len za protizákonný, ale i protiústavný;**
- podľa tvrdenia obžalovaného JUDr. Š. M. obdobné stanovisko zaujíma aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý predovšetkým rozlišuje medzi činnosťou tajného agenta a činnosťou agenta provokatéra;
- v tejto súvislosti poukázal na prípad Teixeira de Castro c. Portugalsko, z ktorého vyplýva, že **verejný záujem nemôže ospravedlniť použitie dôkazov získaných na základe policajnej provokácie;**
-
- v neposlednom rade obžalovaný JUDr. Š. M. poukázal aj na tú skutočnosť, že svedok M. C. jeho korupčné správanie mal oznámiť polícii až po takmer jednom roku a podľa jeho názoru uvedený časový horizont nezodpovedá podmienke bezodkladnosti, na ktorú sa viaže beztrestnosť takéhoto konania zo strany tohto svedka;

- v posudzovanej veci obžalovaný JUDr. Š. M. mal zato, že došlo jednoznačne vo vzťahu ku svedkovi M. C. k zneužitiu inštitútu účinnej ľútosti a **podľa jeho názoru, pokiaľ by sa pripustil takýto spôsob realizácie práva, mohol by sa vytvoriť mimoriadne nebezpečný jav, že ľudia budú poskytovať úplatky a pokiaľ nedostanú to, čo chceli, budú kedykoľvek nahlasovať korupčné konanie verejných činiteľov.**

Z týchto dôvodov sa obžalovaný JUDr. Š. M. podaným odvolaním domáhal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v odsudzujúcej časti a na podklade § 322 ods. 3 Tr. por. sám vo veci rozhodol tak, že by ho podľa § 285 písm. a/ Tr. por. spod obžaloby v plnom rozsahu oslobodil.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. **Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.**

Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom uvedeným v citovanom ustanovení zistil, že odvolania proti rozsudku samosudcu špeciálneho súdu podali procesné strany na to oprávnené, proti výrokom, proti ktorým odvolania podať mohli a urobili tak v lehote ustanovenej v zákone.

Treba hneď úvodom uviesť, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdených trestných činov, je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom **nedošlo k žiadnym podstatným chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, pokiaľ ide o zistenie, že sa predmetný skutok stal spôsobom popísaným vo výroku odsudzujúcej časti napadnutého rozsudku, že ho spáchal obžalovaný JUDr. Š. M. a že z jeho konania nastal tam uvedený následok.**

Najvyšší súd Slovenskej republiky limitovaný ustanovením § 322 ods. 1 Tr. por. na verejnom zasadnutí doplnil dokazovanie postupom podľa § 295 ods. 2 Tr. por.

Takto doplnené dôkazy, najmä výsluch obžalovaného JUDr. Š. M. za súčasného prehratia obrazovo – zvukového záznamu z 18. októbra a 4. novembra 2005, potom viedli Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že samosudca špeciálneho súdu vyvodil z dôkazov skutkové zistenia, ktoré sú správne.

Vzhľadom k tomu Najvyšší súd Slovenskej republiky v otázke skutkových zistení v prevažnej miere odkazuje na podrobne rozvedené dôvody rozsudku samosudcu špeciálneho súdu, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožnil.

Rovnako Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní obsahu vyšetrovacieho a súdneho spisu a po doplnení dokazovania dospel k záveru, že výrok o vine obžalovaného JUDr. Š. M. bol založený na presvedčivých dôkazoch, ktoré bez akejkol'vek pochybnosti vylučujú akúkoľvek inú alternatívu toho skutkového deja, ktorý bol na základe týchto dôkazov ustálený.

Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolacie námietky obžalovaného JUDr. Š. M. vo vzťahu ku skutkovým zisteniam považoval za neopodstatnené.

Práve vyššie uvedený dôkaz, a to výsluch obžalovaného JUDr. Š. M. za súčasného prehratia obrazovo – zvukového záznamu z 18. októbra a 4. novembra 2005 spolu s výpoveďou svedka M. C. sú tými rozhodujúcimi priamymi dôkazmi, ktoré v spojitosti s ďalšími dôkazmi, a to bankovým výpisom z 19. apríla 2004 a výpoveďami svedkov Mgr. A. C., Ľ. O., príslušníkov polície Ing. R. S., I. Č., Bc. A. D. ako aj zápisnicou o vykonaní prehliadky iných priestorov alebo pozemkov a obrazovým a zvukovým záznamom o tomto úkone bez akýchkoľvek pochybností usvedčujú obžalovaného JUDr. Š. M. z prijatia úplatku v sumách po 50 000Sk jednak 19. apríla 2004 a jednak 4. novembra 2005.

Treba dodať, že v tejto súvislosti obžalovaným JUDr. Š. M. prednesené obhajobné tvrdenia tak v prípravnom konaní ako aj v konaní pred súdom, či už prvostupňovým alebo odvolacím, boli jednoznačne vyvrátené vo všetkých smeroch, ktoré obžalovaný JUDr. Š. M. považoval za sporné. Išlo najmä o tieto tvrdenia:

- že okrem tvrdenia svedka M. C. neexistuje žiadny iný relevantný dôkaz, ktorý by verifikoval, že sa s týmto svedkom 19. apríla 2004 stretol a prijal od neho úplatok vo výške 50 000 Sk – opak je pravdou, pretože práve obžalovaný JUDr. Š. M. sa na podklade zabezpečeného a vykonaného obrazovo – zvukového záznamu z 18. októbra 2005 sám usvedčil z prijatia úplatku v minulosti, keď na situáciu, keď mu svedok M. C. v kancelárii po položení obálky na stôl hovoril „ja som tam dal toľko, čo minule tých 50 000, prosím Vás povedzte, či to stačí“, reagoval neskôr tým spôsobom, že: „no to je jedno, či to beriete alebo necháte tu, ja to nechám na vás, ja to od vás nepýtam, pokojne si to zoberte, ja nezabudnem, ja viem presne koľko to bolo v minulosti, vieme o čo sa jedná“, navyše treba pripomenúť, že vyššie spomínaný bankový výpis taktiež potvrdzoval, že svedok M. C. práve 19. apríla 2004 vybral z účtu peňažnú hotovosť v sume 50 000 Sk;
- že uskutočnený rozhovor počas stretnutí obžalovaného JUDr. Š. M. so svedkom M. C. v jeho kancelárii v dňoch 18. októbra a 4. novembra 2005 nesmeroval k žiadnym konkrétnym úkonom v právnej veci svedka a k žiadnemu prijatiu úplatku – rovnako v tomto prípade obrazovo – zvukový záznam z 18. októbra 2005 verifikujúci výpoveď svedka M. C. preukázal, že obžalovaný JUDr. Š. M. sa v tomto smere vyjadril celkom jednoznačne „ja vám môžem prisľúbiť to, čo som vám povedal, budem to tlačiť na toho novembra, predtým ako je streda som ochotný sa s vami a s vašou mamou stretnúť, najlepšie by mi vyhovovalo v piatok 4. alebo v pondelok 7. novembra pred pojednávaním, pričom tento obrazovo – zvukový záznam zo 4. novembra 2005 taktiež preukázal, že svedok M. C. na slová obžalovaného JUDr. Š. M., že „ak sa uvoľním, tak na pondelok a to platí, čo som vám povedal“ reagoval tým, že „pán sudca už som tu, to je len za to, že do konca roka rozhodnete, mám podnikateľský plán a mám pripravenú, ak to bude aj v náš prospech“;
- z výpovede svedkov príslušníkov polície Ing. R. S. a I. Č. bolo zistené, že dvere na kancelárii obžalovaného JUDr. Š. M. predtým, čo tento sa vrátil z toalety a po zistení jeho totožnosti bol zadržaný, boli zamknuté, čo napokon vyplynulo aj z výpovede svedka Ľ. O., ktorý vo svojej výpovedi popísal konanie vyššie uvedených príslušníkov polície po ich príchode na chodbu súdu, kde sa nachádzala predmetná kancelária;

- rovnako neobstoja ani tvrdenia obžalovaného JUDr. Š. M. o údajných rozporoch vo výpovediach svedkov, o tom, že títo svedkovia majú len sprostredkované informácie atď..., pretože v sumáre povedané, vo vykonaných dôkazoch, a to najmä vo výpovediach svedkov počas celého trestného konania nedošlo k žiadnym výraznejším zmenám, navyše tieto výpovede na seba navzájom nadväzovali a fakty z nich vyplývajúce sa vzájomne dopĺňali a v plnom rozsahu korešpondovali aj s ostatnými listinnými dôkazmi a obrazovo – zvukovými záznamami, čo sa vôbec nedalo tvrdiť o obhajobnej argumentácii obžalovaného JUDr. Š. M., ktorá sa v priebehu trestného konania neustále vyvíjala a prispôbovala už vykonaným dôkazom, pričom v niektorých prípadoch, hlavne pri výsluchu na verejnom zasadnutí za súčasného prehratia obrazovo - zvukového záznamu obžalovaný JUDr. Š. M. svoje konanie a následné vyjadrenia ani nedokázal logicky vysvetliť, resp. zdôvodniť;
- napokon ani tvrdenie obžalovaného JUDr. Š. M., že príkaz na prehliadku iných priestorov a pozemkov vydaný 18. októbra 2005 za účelom prehliadky jeho kancelárie v budove Okresného súdu Č. ako aj príkaz na osobnú prehliadku z tohto istého dňa nespĺňali zákonné podmienky, sa nezakladalo na pravde, keďže príslušný prokurátor dal na takýto procesný úkon súhlas dňa 4. novembra 2005 o 9.45 hod. potom, čo tento bol zadržaný, pričom s prehliadkou sa začalo o 9.50 hod. a v prípade osobnej prehliadky išlo o procesný úkon vo vzťahu k osobe, ktorá bola pristihnutá pri číne;
- svedok Bc. A. D. vo svojej výpovedi podrobne popísal spôsob ako bola v kancelárii obžalovaného JUDr. Š. M., konkrétne v poslednej skrini na polici pod kalendárom nájdená finančná hotovosť v sume 50 000 Sk, ktorú v kancelárii predtým odovzdal obžalovanému JUDr. Š. M. svedok M. O., pričom miesto nálezu bolo riadne zaznamenané na videozázname, čo odvolací súd považoval za nespochybniteľné;
- skutočnosť, že svedok M. C. úplatok vo výške 50 000 Sk neodovzdal už 18. októbra 2005 pri prvom stretnutí s obžalovaným JUDr. Š. M. potom, čo bol príslušným sudcom ustanovený za agenta, bola z jeho strany vcelku logicky vysvetlená a napokon dôvod takéhoto postupu bolo bezpochyby vidieť aj na obrazovo - zvukovom zázname z toho dňa, pričom podľa názoru odvolacieho súdu uvedená skutočnosť mala zásadný význam vo vzťahu k odvolacej námietke

obžalovaného JUDr. Š. M. založenej na tvrdení o policajnej provokácii, o ktorej bude písané v ďalšej časti tohto uznesenia;

- napokon vo vzťahu k obálke, v ktorej bol svedkom M. C. obžalovanému JUDr. Š. M. úplatok dňa 4. novembra 2005 odovzdaný a ktorá nebola pri prehliadke nájdená (zrejme táto bola zlikvidovaná obžalovaným JUDr. Š. M. na toailete, na ktorú po stretnutí so svedkom M. C. vzápätí odišiel) treba dodať, že táto okolnosť vzhľadom na rozsah zabezpečených dôkazov pre posúdenie skutkových okolností posudzovanej veci nemala žiadny vplyv a napokon aj v prípade jej nájdenia by prípadné zabezpečenie daktyloskopických stôp bolo podľa vyjadrenia kriminalistického technika Bc. A. D. sporným;
- pokiaľ išlo o odvoláciu námietku obžalovaného JUDr. Š. M. založenú na tvrdení, že vzhľadom na charakter právnej veci vedenej pod sp. zn. 4C 165/2003 (spor o vlastníctvo k nehnuteľnosti) a pomerne široký okruh účastníkov na strane navrhovateľov bola dĺžka konania štandardná a vôbec nevybočovala z rámca dĺžky konania prejednávanych vecí obdobného charakteru – preto ani neexistoval dôvod na prijatie úplatku, o čom nakoniec svedčí aj fakt, že po 19. apríli 2004 nedošlo k neštandardnému zrýchleniu konania a vybaveniu veci, čo napokon potvrdil aj právny zástupca navrhovateľov svedok Mgr. B. S., treba dať do pozornosti skutočnosť, ktorá síce bola známa z obsahu vyšetrovacieho spisu už v prípravnom konaní, ale celý čas zostala bez povšimnutia tak špeciálneho prokurátora ako aj špeciálneho súdu v konaní pred ním po podaní obžaloby, a síce to, že zo súkromného mobilného telefónneho čísla patriaceho obžalovanému JUDr. Š. M. sa dňa 18. apríla 2004 uskutočnil hovor o dĺžke 31 sekúnd na mobilné telefónne číslo patriace M. H., ktorý ako vyplýva z obsahu vyšetrovacieho spisu a z vyjadrenia svedka M. C. stál v pozadí navrhovateľov vo vyššie uvedenom spore o vlastníctvo k nehnuteľnosti, keďže bol vlastníkom skladov, ktoré stáli na týchto pozemkoch, pričom obžalovaný JUDr. Š. M. takýto telefonický kontakt ako aj známosť s touto osobou jednoznačne poprel a odmietol, ale napriek tomu práve pre tento telefonický kontakt existuje dôvodné podozrenie, že obžalovaný JUDr. Š. M. v tomto civilnom spore, ako sa hovorí „hral na obidve strany“, ktorá okolnosť potom okrem iného dáva aj reálny obraz o osobe obžalovaného JUDr. Š. M., o dôveryhodnosti jeho tvrdení a obhajobnej argumentácie a napokon vysvetľuje aj možnú príčinu dĺžky konania v tejto veci.

Napokon čo sa týka ostatnej odvolacej námietke obžalovaného JUDr. Š. M., Najvyšší súd Slovenskej republiky musel konštatovať, že v tom čase platila pre postavenie a činnosť prokurátora v trestnom konaní zásada legality a oficiality, pričom súdu teraz neprislúcha a ani v tom čase neprislúchala právomoc, resp. povinnosť preskúmať, prečo vo vzťahu k svedkovi M. C. nebolo začaté trestné stíhanie pre trestný čin podplácania. Je však isté, že tomu sa tak stalo z dôvodu, že tento urobil o tom oznámenie vyšetrovateľovi, i keď je pravdou, že nie neodkladne. Napriek tomu uvedená okolnosť nemala žiaden vplyv na posúdenie otázky vierohodnosti osoby svedka M. C. a ním produkovaných tvrdení vo vzťahu ku korupčnému správaniu obžalovaného JUDr. Š. M., keďže všetky tieto jeho tvrdenia boli následne verifikované hlavne zabezpečenými obrazovo – zvukovými záznamami a ďalšími vyššie uvedenými dôkazmi, ktoré vo vzájomnej spojitosti dôveryhodnosť jeho osoby a jeho tvrdení bez akejkoľvek pochybnosti potvrdzovali.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že špeciálny súd správne zistené konanie obžalovaného JUDr. Š. M. právne posúdil v súlade so zákonom tak po stránke objektívnej aj po stránke subjektívnej, keď ho právne kvalifikoval ako pokračovací trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1, ods. 2 Tr. zák., účinného do 1. januára 2006 a pokračovací trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., účinného do 1. januára 2006, pričom obžalovaný JUDr. Š. M. sa ich dopustil v jednočinnom súbehu v priamom úmysle podľa § 4 písm. a/ Tr. zák., účinného do 1. januára 2006, ktorá právna kvalifikácia bola z hľadiska časovej pôsobnosti Trestného zákona pre neho najpriaznivejšia. Vzhľadom k tomu sa len odkazuje na odôvodnenie tejto právnej kvalifikácie, ktoré špeciálny súd podrobne rozviedol v napadnutom rozsudku.

Pokiaľ ide o odvoláciu námietku špeciálneho prokurátora vzťahujúcu sa k právnemu posúdeniu konania obžalovaného JUDr. Š. M., Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že táto nie je dôvodná.

V tomto prípade zabezpečené a vykonané dôkazy svedčia pre záver, že v prípade obžalovaného JUDr. Š. M. nešlo len o ojedinelý exces v jeho sudcovskej funkcii a rozhodovacej činnosti, ale takpovediac o „štýl práce“, ktorý bol u neho bežný. Tomu nasvedčuje nielen povest', ktorú mal podľa vyjadrenia svedka M. C. v obvode súdu, na ktorom pracoval, ale hlavne jeho správanie a vyjadrenia zachytené na obrazovo –

zvukových záznamoch z 18. októbra a zo 4. novembra 2005 a v neposlednom rade aj vyššie spomínaný telefonický kontakt z 18. apríla 2004, ktorými nepochybniteľne preukázal svoj sklon ku korupčnému konaniu.

Práve uvedená okolnosť je tým určujúcim faktorom pre právne posúdenie jeho konania ako pokračovacieho trestného činu, keďže obžalovaný Š. M. vedený jednotiacim zámerom (t. j. subjektívnou súvislosťou) páchal čiastkové útoky napĺňajúce rovnakú skutkovú podstatu rovnakým spôsobom v jednej a tej istej civilnej veci, z ktorých dôvodov potom otázku blízkej časovej súvislosti nebolo možné považovať za určujúcu vo vzťahu k právnemu posúdeniu jeho konania.

Čo sa týka odvolacích námietok vo vzťahu k otázke posúdenia konania svedka M. C. ako agenta s tým, že podľa názoru obžalovaného JUDr. Š. M. v tomto prípade išlo o typický príklad nezákonnej a protiústavnej činnosti agenta provokatéra, ktorý celý skutok vykonštruoval za aktívnej súčinnosti polície, Najvyšší súd Slovenskej republiky zaujal nasledovné stanovisko:

Podľa § 88b ods. 2 Tr. por., účinného do 1. januára 2006 konanie agenta musí byť v súlade s účelom tohto zákona a musí byť úmerné protiprávnosti konania, na odhaľovaní, zisťovaní alebo usvedčovaní, ktorého sa zúčastňuje. **Agent nesmie iniciatívne navádzať na spáchanie trestného činu; to neplatí ak ide o korupciu spáchanú verejným činiteľom alebo zahraničným verejným činiteľom, ak možno dôvodne predpokladať, že páchatel by spáchal taký trestný čin aj vtedy, ak by príkaz na použitie agenta nebol daný.**

Podľa § 89 ods. 9 Tr. zák., účinného do 1. januára 2006 verejným činiteľom je volený funkcionár alebo iný zodpovedný pracovník orgánu štátnej správy a samosprávy, **súdu** alebo iného štátneho orgánu, alebo príslušník ozbrojených síl alebo ozbrojeného zboru, prezident Slovenskej republiky, súdny exekútor, člen lesnej, vodnej, rybárskej alebo poľovnickej stráže, člen stráže prírody a osoba, ktorá má oprávnenia člena stráže prírody, ak sa podieľajú na plnení úloh spoločnosti a štátu a používajú pritom právomoc, ktorá im bola v rámci zodpovednosti za plnenie týchto úloh zverená. Pre trestnú zodpovednosť a ochranu verejného činiteľa sa podľa jednotlivých ustanovení tohto zákona vyžaduje, aby trestný čin bol spáchaný v súvislosti s jeho právomocou a zodpovednosťou.

Úvodom je potrebné povedať, že celá právna argumentácia obžalovaného JUDr. Š. M. v tejto otázke bola akýmsi kompilátom právnych názorov prevzatých z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. júna 2001, sp. zn. Tzo V 5/2001, ktorého právne závery zas boli v celom rozsahu skopírované z nálezu Ústavného súdu Českej republiky z 22. júna 2000, sp. zn. III.ÚS 597/99, pričom toto rozhodnutie sa po svojom publikovaní v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky stalo akousi alfou a omegou obhajobnej argumentácie všetkých páchatel'ov trestných činov podplácania, resp. prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody, ktorých sa podarilo usvedčiť polícii za pomoci nasadeného agenta.

Nosnou myšlienkou vyššie uvedených rozhodnutí je vyslovený právny názor, že zásah štátu tvoriaci vo svojej komplexnosti trestný čin je nielen protizákonný, ale aj protiústavný.

S týmto právnym názorom sa v plnom rozsahu stotožnil aj senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý rozhodoval v tejto posudzovanej trestnej veci. Treba mať však na zreteli, že tento právny názor sa viazal na iné skutkové okolnosti ako tie, ktoré boli zistené a ustálené v trestnej veci obžalovaného JUDr. Š. M..

Vo vyššie uvedenom rozhodnutí najvyššieho súdu čo do skutkových zistení v podstate išlo o to, že polícia za pomoci agenta sama určila výšku úplatku (500 000 Sk) vedená okolnosťou, že v posudzovanej veci by konanie obvineného spočívalo v tom, že svedkovi komisárovi J. R. ponúkal úplatok v sume 20 000 Sk, nebolo v čase činu trestné, keďže nešlo o prípravu obzvlášť závažného trestného činu v zmysle § 41 ods. 2 Tr. zák. (§ 158 ods. 1 písm. c/, § 166 ods. 1 Tr. zák.) a navyše trestný čin podplácania podľa § 161 Tr. zák. bol zákonom č.102/1995 Z. z. počnúc 10. májom 1995 z Trestného zákona vypustený. Podľa skutkového zistenia tento moment bol (pokiaľ ide o výšku ponúkanej sumy) motívom pre policajné orgány na to, aby sa v konečnom dôsledku rozšíril rozsah protiprávneho konania obvineného do takej miery, aby výška ponúknutého úplatku dosahovala intenzitu trestnosti konania obvineného JUDr. E.B.

V trestnej veci proti obžalovanému JUDr. Š. M. však v žiadnom prípade nie je možné tvrdiť, že by sa konanie štátu, resp. polície prostredníctvom agenta stalo súčasťou skutkového deja.

Najvyšší súd Slovenskej republiky pripomína, že za neprijateľný je podľa judikatúry považovaný len taký zásah štátu do skutkového deja, ktorý vo svojej komplexnosti tvorí trestný čin, resp. taký podiel štátu na konaní osoby, ktorého dôsledkom je trestná kvalifikácia tohto konania. O takú situáciu však v tomto prípade podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nešlo, pretože **policajný orgán prostredníctvom agenta obžalovaného JUDr. Š. M. nenavádzal ku spáchaniu trestnej činnosti, neposilňoval jeho vôľu spáchať trestný čin, ani mu akoukoľvek formou nepomáhal.**

Konanie obžalovaného bolo vedené jednotiacim zámerom dostať úplatok, bolo aktívne, bolo motivované výhradne jeho ziskuchtivosťou a nie nátlakom polície konajúcej prostredníctvom agenta.

Modus operandi použitý obžalovaným JUDr. Š. M. pri prevzatí úplatku odpovedá podľa všetkých kriminalistických skúseností obvyklému postupu, ku ktorému dochádza pri páchaní trestnej činnosti tohto druhu a nenesie žiadne znaky mimoriadneho ovplyvnenia vonkajším policajným zásahom.

Čo sa týka otázky použitia agenta, je potrebné povedať, že tento bol v trestnom konaní použitý v súlade so zákonom po začatí trestného stíhania, keď ešte síce nedošlo k odovzdaniu úplatku, ale z dôkaznej situácie vyplýval reálny predpoklad, že obžalovaný JUDr. Š. M. tento úplatok prevezme.

V takomto prípade podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nejde o policajnú provokáciu, ale len o zadokumentovanie trestnej činnosti a použitie agenta je v takomto prípade legálne a ústavne konformné.

To napokon konštatoval aj Ústavný súd v uznesení z 1. decembra 2005, sp. zn. PL. ÚS 32/05, ktorým dal na podklade dovtedy zabezpečených a vykonaných dôkazov (VHS záznam z prehliadky iných priestorov a osobnej prehliadky, DVD nosič – zvukový a obrazový záznam, CD-R nosič – zvukový záznam, zápisnica o výsluchu agenta

z 10. novembra 2005, utajovaná príloha) súhlas na trestné stíhanie a v ktorom konštatoval, že v tomto prípade **nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by v dobe rozhodovania ústavného súdu odôvodňovali podozrenie, že ide o pokus zneužiť prostriedky trestného konania voči sudcovi JUDr. Š. M..**

Skutočnosť, že zo strany agenta - svedka M. C. a príslušníkov Úradu boja proti korupcii nešlo o žiadnu provokáciu potvrdzujú ďalšie okolnosti, ktoré vyplývajú z v tejto veci zabezpečených a vykonaných dôkazov:

- obžalovaný JUDr. Š. M. potom, čo mu svedok M. C. v postavení agenta pri stretnutí v jeho kancelárii 18. októbra 2005 dal na stôl úplatok vo výške 50 000 Sk a tento následne zobral späť, toto konanie svedka M. C. nikomu neoznámil, či už predsedníčke okresného súdu, prokurátorovi alebo na polícii, i keď to bolo jeho zákonnou povinnosťou, pretože to nepovažoval za žiadnu provokáciu zo strany M. C., ale za konanie, s ktorým sa stotožňoval („to je jedno, či to tu necháte, alebo si to zoberiete“) a ku ktorému M. C. takpovediac celý čas tlačil („stretnem sa s vami a vašou mamou pred pojednávaním v piatok 4. alebo v pondelok 7. novembra, tu mám mobil“);
- skutočnosť, že „v očiach“ obžalovaného JUDr. Š. M. nešlo zo strany svedka M. C. o žiadnu provokáciu, dokumentuje aj následné správanie obžalovaného pri ich dohodnutom stretnutí 4. novembra 2005, keď tento najskôr svedka M. C. uprednostnil pred stránkou, ktorá na obžalovaného JUDr. Š. M. čakala dlhšie, pričom hneď po vstupe do kancelárie zosilnil zvuk na rádiu v očakávaní rozhovoru, ktorého podstatou bolo odôvodnenie následného odovzdania úplatku, a keď k jeho odovzdaniu skutočne aj došlo, nebol vôbec prekvapený, vôbec nereagoval odmietavo, práve naopak, bol s týmto postupom od počiatku v plnom rozsahu stotožnený („tak jak sme sa dohodli, buďte kľudný“);
- reálny predpoklad, že obžalovaný JUDr. Š. M. úplatok prevezme, vyplýval jednak z predchádzajúcej skúsenosti svedka M. C., ktorej predchádzala ním reálne získaná informácia o sklone obžalovaného k takémuto konaniu spolu s mobilným telefónnym číslom na jeho osobu, ale aj samotné správanie obžalovaného JUDr. Š. M., ktorý sám iniciatívne svedka M. C. vyzval, aby mu doniesol „podporné dokumenty“, pričom

pri osobných stretnutiach vždy dával nahlas rádio, upozorňoval, aby ho v telefóne neoslovovali „pán sudca alebo pán doktor, ale Jano, Jožo a nie také identifikačné znaky“.

V neposlednom rade podľa zistenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky skutkové a právne okolnosti tejto trestnej veci nie sú vôbec totožné ani s vecou Teixeira de Castro c. Portugalsko riešenou Európskym súdom pre ľudské práva, na ktorý sa obžalovaný JUDr. Š. M. odvolával, pretože v tamtom prípade išlo v podstate o iniciatívne konanie (takpovediac svojvôľu) príslušníkov portugalskej polície motivované snahou zadržať páchatel'ov drogovej trestnej činnosti, ale bez akejkoľvek kontroly zo strany prokuratúry alebo súdu, čo v tomto posudzovanom prípade nebolo možné tvrdiť, keďže po začatí trestného stíhania vo veci príslušný sudca vydal príkaz na použitie svedka M. C. ako agenta a rovnako tak boli zákonným spôsobom vydané aj príkazy na prehliadku iných priestorov a pozemkov, resp. na osobnú prehliadku a na použitie obrazovo – zvukových záznamov, s ktorým procesným postupom sa napokon stotožnil aj Ústavný súd Slovenskej republiky, keď obžalovaného JUDr. Š. M. ako sudcu vydal na trestné stíhanie.

V posudzovanej veci vykonanými dôkazmi bolo teda preukázané, že príslušníci Úradu boja proti korupcii po oznámení korupčného konania iba sledovali osobu obžalovaného JUDr. Š. M. za tým účelom, aby zistili celý rozsah jeho trestnej činnosti, eventuálne styčné body s trestnou činnosťou ďalších osôb bez toho, aby sami pokračovali v trestnej činnosti prispeli tak, aby bolo možné hovoriť o riadenej trestnej činnosti.

Taktiež bolo preukázané, že práve obžalovaný JUDr. Š. M. ako verejný činiteľ bol tou osobou, ktorá rozhodnutie v danej civilnej veci do konca roka 2005 podmienila poskytnutím úplatku a ktorá iniciatívne podnikla všetky kroky, aby úplatok prevzala, pričom použitie agenta v tejto veci sledovalo jediný cieľ, a to zadokumentovanie trestnej činnosti obžalovaného JUDr. Š. M..

V otázke výmery uloženého trestu odňatia slobody špeciálny súd jednoznačne pochybil. Úhrnný trest odňatia slobody vo výmere tri a pol roka uložený takmer na dolnej hranici trestnej sadby trestného činu najprísnejšie trestného (tri až osem rokov) s prihliadnutím na bezúhonnosť obžalovaného JUDr. Š. M. (u sudcu ?) je v zrejmom rozpore

s účelom trestu tak z hľadiska jeho individuálnej, ale v tomto konkrétnom prípade hlavne jeho generálnej prevencie.

Z hľadiska jeho individuálnej prevencie bolo potrebné dôsledne zvážiť všetky okolnosti určujúce stupeň spoločenskej nebezpečnosti jeho konania vymedzený v § 3 ods. 4 Tr. zák., účinného do 1. januára 2006 a taktiež prihliadnúť aj k tomu, že spáchal viac trestných činov a po dlhší čas, pričom v tomto smere nie nezanedbateľnou okolnosťou bol aj jeho postoj k celému trestnému konaniu, v rámci ktorého napriek nezvratným dôkazom neprejavil ani najmenší náznak ľútosti nad svojim konaním a jeho následkami. Za povšimnutie stál aj fakt, že úplatok zobrať 4. novembra 2005 bezprostredne potom ako v inej veci ako službukonajúci sudca rozhodol o návrhu na vzatie do väzby zadržanej osoby.

Z hľadiska generálnej prevencie bolo potrebné brať na zreteľ vysokú mieru korupcie ako celospoločenského fenoménu, pričom práve u sudcov sa predpokladá a spoločnosť právom očakáva, že takéto konanie sudcovia budú postihovať, a nie sa ho dopúšťať. Práve takéto konanie znižuje už aj tak nízku dôveru občanov v spravodlivosť a v nestranné a zákonné rozhodovanie sudcov.

Tieto okolnosti vo svojom súhrne mali potom špeciálny súd viesť k rozhodnutiu o uložení trestu odňatia slobody v polovici zákonom stanovenej trestnej sadzby. Toto pochybenie však Najvyšší súd Slovenskej republiky viazaný a zároveň limitovaný ustanovením § 317 ods. 1 Tr. por. nemohol napraviť pre nedostatok odvolania špeciálneho prokurátora, ktorý nepodal odvolanie čo do výmery trestu, ktorý bol obžalovanému JUDr. Š. M. uložený za trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1, ods. 2 Tr. zák., účinného do 1. januára 2006. Za takéto nebolo možné považovať odvolanie, ktorým sa špeciálny prokurátor domáhal iného právneho posúdenia konania obžalovaného JUDr. Š. M. a z tohto vyplývajúceho sprísnenia trestu odňatia slobody za použitia asperačnej zásady.

V súlade so zákonom Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval zaradenie obžalovaného JUDr. Š. M. na výkon uloženého trestu odňatia slobody do najmiernejšej nápravno výchovnej skupiny ako aj uloženie peňažného trestu, a to aj pokiaľ ide o jeho výšku spolu s výmerou náhradného trestu odňatia slobody.

Uloženie trestu zákazu činnosti výkonu funkcie sudcu bolo podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky obsolétnym, keďže v prípade odsúdenia sudcu pre úmyselný trestný čin takýto zákaz pro futuro vyplýva priamo zo zákona.

Pokiaľ ide o oslobodzujúcu časť napadnutého rozsudku Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolacie námietky špeciálneho prokurátora považoval za absolútne neprijateľné.

V tomto prípade existovala diametrálne odlišná dôkazná situácia, v rámci ktorej špeciálny prokurátor okrem výpovede svedka I. M. nezabezpečil iné právne relevantné dôkazy (ak by sme samozrejme nepočítali sprostredkované informácie brata vyššie uvedeného svedka J. M.), ktoré by potvrdzovali tvrdenia svedka I. M..

Aj keď bolo možné predpokladať na základe niektorých faktov (napr. popis bytu obžalovaného JUDr. Š. M. zo strany svedka I. M.), že skutok sa stal tak, ako bol uvedený v podanej obžalobe špeciálneho prokurátora, nebolo možné vylúčiť aj iný priebeh skutkového deja, čo špeciálny súd, na rozdiel od špeciálneho prokurátora, vzhľadom na zásadu „in dubio pro reo“ musel vyhodnotiť v prospech obžalovaného JUDr. Š. M..

Nemožno totiž vytvoriť precedens, na základe ktorého by bolo možné uznať za vinného verejného činiteľa v podstate len na základe výpovede svedka, bez ďalšieho nespochybniteľného zadokumentovania korupčného konania (za obdobnej dôkaznej situácie, napr. vo veci JUDr. E. Č. a spol., nebolo voči verejnému činiteľovi obvinenie ani vznesené).

Z týchto dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky preto odvolania špeciálneho prokurátora a obžalovaného JUDr. Š. M. podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 15. apríla 2010

JUDr. Juraj K l i m e n t , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová